

Marian oireyhtymä

Runoja

Satu Lepistö

27.2.2009

Tehdään tämä nyt, sidotaan silmät.

Kävellään sokeina rakennustyömaan läpi,

löydetään silmänpuhkioksat, kuran haju.

Otsalla on sileä valo. Koti on täällä.

Tämä seinä nujuu,

sinä olit ihan tässä näin. Lausu raskas vala,

sano se näille seinille ja kuiskaa se kiven tyveen:

Olet kaunis kuin kukka. Siinä, sokeana,

kotia vailla.

MITTAKAAVAT

Ajattelin naista joka uhkasi hypätä ruutuhyppelyruudukkoon. Hyppäisi. Kuninkaankadulla on paraativalot, takapihoilla vaimeampaa. Kauempana huojastelee kultainen sipuli tuulessa, ja keskellä kaupunkia risti.

Kuka hänen kanssaan seisoo? Kuka puhaltaa soittimiin, kuka rikkoo saviastiat. Minä otan kengät kun jalat vielä liikkuvat niiden sisällä. Katson korkealle, ääni antaa odottaa itseään. Katonharjalla seisoo liikkumaton kerttuli, puhaltaa kevään alkaneeksi, välittää vain itsestään.

(Iltapäivällä juna saapuu kapeana ja kiiltävänä, juuri kämmenenmittaisena puisella radalla. Puukäärme pistää kielensä ulos. Kuuntelen vajavaista puhettasi, asetan nyrkkiisi pienen lahjan:
katsoisitko sen läpi, näetkö kuinka maailma suurenee ja kimaltaa.)

Täällä ei asu hevosia, ne liikkuvat pimeässä
mutta jänikset eivät pelkää hämärää. Punaiset takit
ja tuuli ovat turvallisia
hirvenmetsästysaikaan tai huonolla säällä.

Avoimet ikkunat, joissa meitä suudellaan pehmeään karvaan
niin että toisetkin näkevät.

Verhot vedetään eteen vain päiväsaikaan
kun tähtäin valuu ohi, etsii uuden kohteen. Sinut minä haluan
tänne, ja sinut arveksi huuleen.

Et arvaisi että säpsähtelen.

Tulisi jo lokakuu ja vuodenvaihdos, uusi osoite,
talo joka seisoo auringon edessä mihin tahansa kellonaikaan.
Takapihalla ne nostavat vuoroin häntänsä, vuoroin korvansa:
mistä vielä pitää unelmoida, mitä pelätä.

Rantavesi eetteriä tuskin havaittavilla pinnoilla

ja meri syvin kuoppa jonka rinnastasi löydät, hauta

tämä sinun kaupunkisi,

ruumiita kontra ihmisiä ajelehtimassa sataman suuntaan.

Virginia oli läheisin ystäväsi ja tervehti sinua pimeydessä

aina samoin sanoin,

sinä tiedät sanat myllynkiviä ja ystävät menetyksiä.

Onko sinun aina tultava mukaan kun yritän tehdä tästä paikasta omaani?

Mikä on sinun palkkasi, patsaan irvikuva? Lähellä

on se hetki jolloin saan pääni sekaisin:

veneen alla keinussa miestä vasten

minut merkitään näiden omaksi, rantojen kuninkaas

sanovat että joukot ovat kaatumassa,

uskomaton kaupunki omaa lihaani, nuppineula siinä.

Viideltä aamulla iloisessa metsässä
Maria nauroi johtotähteään.
Nauroi henkeä, joka pullisti vatsan,
ilkamoitsi suu ammollaan:
sammalet putosivat puiden rungoilta
tiiliskivet murskautuivat pölyksi
cantores minores lauloi
linnut kohosivat pystysuoraan
ja ääni nousi lasikatedraalin sisään,
säilyi siellä tytärtä varten aina, aina.

Nyt minä käsitän, kuvittele että tämä on se.

Nauru on omintakeista käsialaa, se tehdään

syvällä ihmisessä. Kuvittele nyt, laita silmät kiinni.

Uneksi, näytä minulle miten päin on oltava.

Huomisesta tulee eilinen ja niin edelleen.

Tänään on jaksettava vielä, selityksille sanottava

ei kiitos. Oi sinun kätesi

viipyy tukassani, silittää.

Ehkä huomenna satavat ankanhöyhenet tällekin maalle,
ja suru laittaa päivät sekaisin. Ehkä kaarelle nousevat
lentävät sulattomin siivin.

Ja tälle kaupungille sanotaan lopulta nimi. Ehkä se on
huovutettu ja kulunut niin kuin aina olisi ollut,
ja aurinko luopuu asemastaan kuninkaana.

Minä en tiedä mitään siitä mitä tapahtuu.

Tämä on vain ehdotus.

Jousisoittimet olisivat komeat, hengenvetäminen
tasavertaista. Se tekisi kaikille yhtä kipeää
että alusta on aina aloitettava, odotettava
miltä se tuntuu,

taivaaseen putoaminen.

Minusta ei tullut Mariaa, sillä sellaiseksi minusta ei ollut. Sanoit myöhemmin minun väittäneen sellaista. Kevyet jalat pudottavat kyllä kevyet kenkensä.

Tarpeeksi tiukka sidos tekee merenneidostakin ihmisen. Kipu on kauneudessa olennaista, ja kirkkaamman kruunun saa. On pestävä ikkunat, pyhittävä tämä otsa. Solar plexus sammuu hämillään.

DAGEN EFTER

Aurinko repii pään irti, kaihtimien kivulias luomirako,
jään jännittyneenä odottamaan kuolemaa, se viistää.
Oksanan varjo seinällä, kissojen ruumiit roikkuvat tapetissa,
joku taittaa nenäliinan ja kirjoittaa osoitteensa kääntöpuolelle.
Marian sisar kääntyy kylpyhuoneessa selälleen ja tukehtuu.
Rintaan painetaan kelluva styroksikivi. Muistamme
niitä jotka jäävät vangeiksi lasikelloon. Maria häilyy vieraanamme
joka kerta kun on ruokittava lapsi,
aina kun joku on tuuditettava syvään uneen.